

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 16Co/529/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6114208488
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ivica Hanusková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2016:6114208488.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Banskej Bystrici v právnej veci navrhovateľa PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova č. 25, 824 96 Bratislava, IČO 35 792 752, právne zastúpeného Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Kubáňiho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, proti odporkyni C. Z., nar.

XX. XX. XXXX, bytom L. XXXX/X, XXX XX C. C., za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporkyne občianskeho združenia VŠEOBECNÁ OCHRANA PRÁV SPOTREBITEĽOV, so sídlom Šafárikovo nám. 7, 811 02 Bratislava, IČO: 42 362 962,

v konaní právne zastúpeného JUDr. Patrikom Podhorským, advokátom, Advokátska kancelária so sídlom Zámocká 36, 811 01 Bratislava, v konaní o zaplatenie 1.861,11 € s príslušenstvom, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 17C/127/2014 - 69 zo dňa 26. 03. 2015,

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým navrhovateľovi uložil povinnosť zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi trovy právneho zastúpenia vo výške 178,74 € na účet právneho zástupcu vedľajšieho účastníka, do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku, p o t v r d z u j e .

Vo zvyšku zostáva rozsudok okresného súdu nedotknutý.

Navrhovateľ je p o v i n ň ý nahradiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne trovy odvolacieho konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia vo výške 49,05 € na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Patrika Podhorského, advokáta, do troch dní.

odôvodnenie:

Okresný súd napadnutým rozsudkom uložil odporkyni povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 229,50 € s príslušenstvom a v prevyšujúcej časti návrh zamietol. Zmluvu o revolvingovom úvere uzavretú medzi účastníkmi konania považoval za neplatnú v zmysle § 40 ods.1 Občianskeho zákonníka a zároveň mal za to, že konanie navrhovateľa pri poskytovaní úverov je v rozpore s dobrými mravmi. Samotná žiadosť a aj následné oznámenie o schválení úveru neobsahovala obligatórne náležitosti, a to podstatné náležitosti predpokladané Zákonom o spotrebiteľských úveroch s tým, že samotná výška úroku bola okresným súdom považovaná za absolútne neplatnú pre rozpor s dobrými mravmi v zmysle

§ 3 OZ a zmluvnú podmienku o zmluvnej pokute za omeškanie považoval za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Po zistení, že z vyplatenej čiastky 698,31€ bola zo strany odporkyne splatená suma 468,81 €, uložil odporkyni povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 229,50 €, ako rozdiel medzi vyplatenými a následne odporkyňou splatenými finančnými prostriedkami a návrh navrhovateľa vo zvyšnej časti zamietol. Pri rozhodovaní súd zároveň prihliadol na aktuálnu finančnú situáciu odporkyne a v zmysle § 160 O. s. p. jej uložil povinnosť uhradiť navrhovateľovi priznanú sumu v mesačných splátkach.

O trovách konania rozhodol okresný súd podľa § 142 ods. 1, 3 O. s. p. s tým, že odporkyňa mala neúspech len v pomerne nepatnej časti, a preto jej vzniklo právo na náhradu trov konania. Odporkyňa si

však náhradu trov konania neuplatnila, preto súd o trovách konania rozhodol tak, že odporkyni náhradu trov konania nepriznal. Na záver okresný súd uviedol, že procesný úspech odporkyne je zároveň procesným úspechom vedľajšieho účastníka na jej strane, preto mu priznal náhradu trov pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia za 2 úkony právnej služby (príprava a prevzatie zastúpenia, písomné vyjadrenie vo veci samej), á 81,33 € + 2 x režijný paušál á 8,04 € + DPH, ktoré trovy konania tak spolu predstavovali sumu 178,74 €.

Proti výroku rozsudku o náhrade trov konania vedľajšieho účastníka podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ. Namietal nezákonnosť a nepreskúmateľnosť rozhodnutia o náhrade trov konania najmä z dôvodu, že rozhodnutie neobsahuje žiadne zdôvodnenie účelnosti trov právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka. Trovy právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka podľa neho predstavujú náhradu odmeny aj za predloženie podania, ktoré svojim obsahom je šablónovitým opakovaním podaní predkladaných v nespočetnom množstve prípadov. Osobitosť združení na ochranu spotrebiteľa spočíva v tom, že sa mu na základe a v súvislosti s jeho činnosťou priznávajú aj osobitné práva a postavenie. Ak už raz zákonodarcu priznal nejakému subjektu určité osobitné postavenie aj vo vzťahu k súdnemu konaniu, potom vychádzal z logického predpokladu, že tento subjekt bude odborne personálne a materiálne pripravený na vykonávanie svojej činnosti. Združenie, ako vedľajší účastník v tomto prípade miesto toho, aby zastupovalo spotrebiteľa, vstupuje do konania vždy už zastúpené právnym zástupcom, pričom aj Najvyšší súd SR vyslovil, že opakové podávanie toho istého podania len so zmenou účastníka nie je opodstatneným základom na priznanie náhrady trov konania. Navyiac z napadnutého rozhodnutia nevyplýva ani spôsob, akým súd vyhodnotil kritérium účelnosti ohľadne rozhodnutia o náhrade trov konania, aké skutočnosti vzal do úvahy a aké skutkové závery z nich vyvodil, a tieto následne právne posúdil. Na záver poukázal na skutočnosť, že vedľajší účastník nespĺnil zo zákona mu vyplývajúcu povinnosť, a to predložiť súhlas odporkyne, na strane ktorej vystupuje s jeho vstupom do konania v zmysle novely Občianskeho súdneho poriadku zák. č. 353/2014 Z. z.. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu v napadnutom výroku o náhrade trov konania vedľajšieho účastníka zmenil tak, že vedľajšiemu účastníkovi neprizná náhradu trov právneho zastúpenia.

Vedľajší účastník na strane odporkyne k odvolaniu navrhovateľa v písomnom vyjadrení uviedol, že rozhodnutie okresného súdu o náhrade trov konania je vecne správne. Zdôraznil, že odporkyňa bola v konaní plne úspešná, a to aj vzhľadom na poukázanie podstatných skutočností vedľajším účastníkom, ktoré mali za následok zamietnutie žaloby. Zdôraznil, že už vo vyjadrení zo dňa 16. 02. 2015 poukázal na viaceré nedostatky zmluvných dojednaní, pričom poukázal aj na to, že zmluva neobsahuje obligatórne náležitosti zmluvy

o spotrebiteľskom úvere, ako aj to, že dohoda vo výške úrokov alebo odmeny za poskytovanie úveru sa prieči dobrým mravom, a preto je podľa § 39 OZ neplatná. Zároveň vzniesol námietku premlčania. Práve na základe tejto argumentácie bola žaloba navrhovateľa zamietnutá. Uvedené právne argumenty boli opodstatnené, preto úkony právneho zástupcu boli účelne vynaložené. Naopak, navrhovateľ uplatňuje dlhodobo neprijateľné podmienky

v spotrebiteľskej zmluve, úroky, ktoré sú v rozpore s dobrými mravmi a sú neprimerane vysoké, ako aj premlčané pohľadávky na celom území SR. Navyiac trovy právneho zastúpenia si vedľajší účastník hradí samostatne, nezaťažuje nimi žalobcu ani žalovaného, a ich náhradu dosiahne len v prípade, ak navrhovateľ bude v konaní neúspešný. Toto je preto potrebné považovať za súčasť rizika, s ktorým navrhovateľ pri súdnom uplatnení, napríklad premlčanej pohľadávky alebo plnenia z neprijateľnej podmienky v spotrebiteľskej zmluve musí kalkulovať, a od ktorého má odrádzať práve aj hrozba náhrady trov konania protistrane.

Ak sám navrhovateľ využil zákonné právo a je zastúpený advokátskou kanceláriou, potom je uvedené v rozpore s tým, že toto právo upiera vedľajšiemu účastníkovi. Potom podľa argumentácie navrhovateľa by tak ani jemu v prípade plného úspechu nemala byť priznaná náhrada trov konania, nakoľko ide o veľkú spoločnosť skupujúcu pohľadávky, ktorá má dostatočné finančné zázemie, bohatý pracovný aparát, v rámci ktorého zamestnáva ľudí

s právnickým vzdelaním, a preto nie je nevyhnutné, aby sa dala zastupovať advokátskou kanceláriou, ktorá zbytočne navyšuje trovy konania, o to viac, ak ide o uplatňovanie premlčaných pohľadávok, či pohľadávok z titulu úžerníckych poplatkov. V súvislosti

s účelnosťou trov konania poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6MCdo/4/2010 ako i rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 281/2011. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu v napadnutom výroku o náhrade trov konania potvrdil ako vecne správny.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.) prejednal odvolanie viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania v zmysle ust. § 212 ods. 1 O. s. p. a bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. odvolaním napadnutý výrok rozsudku okresného súdu o povinnosti navrhovateľa nahradiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne trovy konania, podľa § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správny potvrdil. V odvolaní nenapadnutej časti zostal rozsudok okresného súdu nedotknutý.

V prejednávanej veci je nesporné, že predmetom konania je nárok vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy. Pre správne rozhodnutie v tomto konaní je preto potrebné primárne zodpovedať na otázky, či vedľajší účastník (resp. vo všeobecnosti akýkoľvek subjekt, ktorého predmetom činnosti je ochrana práv spotrebiteľa) je oprávnený vystupovať v konaní ako vedľajší účastník, a ak áno, či sa ako vedľajší účastník môže v konaní nechať právne zastupovať advokátom a v prípade kladnej odpovede na prvé dve otázky, či mu v súvislosti s týmto právnym zastupovaním môže vzniknúť právo na náhradu trov konania, resp. trov právneho zastúpenia.

Z ustanovenia § 93 ods. 1 O. s. p. v znení účinnom do 31. 12. 2014 vyplýva, že ako vedľajší účastník môže sa popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania ten, kto má právny záujem na jeho výsledku, pokiaľ nejde o konanie o rozvod, neplatnosť manželstva alebo určenie, či tu manželstvo je alebo nie je.

Podľa § 93 ods. 2 O. s. p. v znení účinnom do 31. 12. 2014, ako vedľajší účastník sa môže popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu.

Toto ustanovenie (ktoré bolo do Občianskeho súdneho poriadku zavedené s účinnosťou od 15. 10. 2008 zákonom č. 384/2008 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok) dáva možnosť, aby v prípade tzv. spotrebiteľských sporov vstúpila do konania ako vedľajší účastník taká právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu, za ktorý sa (podľa poznámky 10a uvedenej v tomto ustanovení) považuje aj zákon č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov. Z dôvodovej správy k tejto právnej úprave vyplýva, že jej cieľom bolo umožniť širšiu ochranu osobám, na ochranu ktorých sú zriaďované rôzne právnické osoby a združenia. Keďže ustanovenie § 93 ods. 2 O. s. p. je z hľadiska systematického zaradenia vo vzťahu k ustanoveniu § 93 ods. 1 O. s. p. špeciálnym ustanovením, možno vyvodiť, že v tomto prípade sa nevyžaduje splnenie všeobecnej podmienky pre pripustenie vstupu do konania vyplývajúcej z ustanovenia § 93 ods. 1 O. s. p., ktorou je existencia právneho záujmu na výsledku konania.

V konaní má vedľajší účastník rovnaké práva a povinnosti ako účastník. Koná však iba sám za seba. Ak jeho úkony odporujú úkonom účastníka, ktorého v konaní podporuje, posúdi ich súd po uvážení všetkých okolností (§ 93 ods. 4 O. s. p. v znení účinnom do 31. 12. 2014).

Z citovaných ustanovení jednoznačne vyplýva, že vzhľadom na spotrebiteľský charakter sporu, VŠEOBECNÁ OCHRANA PRÁV SPOTREBITEĽOV má oprávnenie vystupovať v tomto konaní ako vedľajší účastník na strane odporkyne (spotrebiteľa), pričom nemusí preukazovať "právny záujem na jeho výsledku", pretože (ako už bolo uvedené vyššie) možnosť aby vystupoval ako vedľajší účastník na strane odporkyne (spotrebiteľa) mu dáva priamo špeciálna zákonná úprava uvedená v ustanovení § 93 ods. 2 O. s. p. v znení účinnom do 31. 12. 2014. Keďže ustanovenie § 93 ods. 4 O. s. p. v znení účinnom do 31. 12. 2014 výslovne upravuje, že vedľajší účastník má v konaní rovnaké práva a povinnosti ako účastník, z toho možno vyvodiť len jeden záver, a to, že vedľajší účastník má (rovnako ako akýkoľvek hlavný účastník) jednak právo na právnu pomoc pred súdmi, čo je základné ústavné právo (článok 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky), ktoré sa v rámci civilného súdneho konania realizuje možnosťou zabezpečiť si kvalifikované právne zastúpenie splnomocneným právnym zástupcom - advokátom, a samozrejme má i právo na náhradu trov konania, kam podľa ustanovenia § 137 ods. 1 O. s. p. bez akýchkoľvek pochybností patrí i náhrada trov právneho zastúpenia. Navyše ani samotný Občiansky súdny poriadok vo svojich ustanoveniach nevyklučuje, aby účastník odborne spôsobilý hájiť svoje záujmy

v konaní pred súdom, sa nemohol dať zastúpiť zástupcom a aby len z tohto dôvodu mu nemala byť priznaná náhrada trov vzniknutých v súvislosti s právnym zastupovaním.

Podľa článku 29 Ústavy SR sa totiž právo združovať sa zaručuje každému a výkon tohto práva je možné obmedziť len v prípadoch ustanovených zákonom, ak je to v demokratickej spoločnosti nevyhnutné pre bezpečnosť štátu, na ochranu verejného poriadku, predchádzanie trestným činom alebo na ochranu práv a slobôd iných. Preto sa v občianskych združeniach (v výnimkou platiacou pre odborové organizácie podľa § 2 ods. 4 zákona č. 83/1990 Zb. o združovaní občanov) môžu združovať akékoľvek subjekty práva, a to bez ohľadu na skutočnosť, či sú odborne spôsobilé vykonávať všetky činnosti, ktoré to ktoré občianske združenie vykonáva. Preto napríklad občianske združenie, ktorého účelom je ochrana práv spotrebiteľa, môže byť tvorené napríklad výlučne len laikmi z oblasti práva a svoju činnosť v rámci súdnych konaní nutne realizovať (ak chce ochranu spotrebiteľa v súdnom konaní efektívne zabezpečiť) prostredníctvom tretích splnomocnených osôb, napríklad prostredníctvom advokáta. A rovnako môže byť takéto združenie tvorené odborníkmi z oblastí ochrany spotrebiteľa pôsobiacimi napríklad v oblasti potravinárstva, skúšobníctva kvality výrobkov a pod., ktorá skutočnosť by rovnako neznamenal, že uvedené osoby dokážu spotrebiteľovi poskytnúť kvalifikovanú pomoc aj v súdnom konaní bez pomoci právne kvalifikovanej osoby. Zo samotnej skutočnosti, že vedľajší účastník je podľa znenia svojich stanov založený za účelom ochrany spotrebiteľa, teda nemožno (tak ako to urobil navrhovateľ) ešte vyvodiť, že vedľajší účastník je sám o sebe spôsobilý kvalifikovanú pomoc spotrebiteľovi v rámci súdneho konania poskytnúť. Uvedené platí tým skôr, že v konaní nebolo preukázané, že by členmi vedľajšieho účastníka boli osoby, ktoré majú právnické vzdelanie.

V prejednávanom prípade došlo k čiastočnému zamietnutiu návrhu navrhovateľa preto, že ním uplatňovaný nárok nebol v celom rozsahu dôvodný, ak zmluva, na základe ktorej si nárok uplatňoval, nespĺňala zákonné predpoklady ustanovenia § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka, teda, nedošlo k uzatvoreniu zmluvy v písomnej forme tak, ako to pre jej platnosť vyžaduje zákon a zároveň mal za to, že samotná žiadosť a aj následné oznámenie o schválení úveru neobsahovalo obligatórne náležitosti predpokladané zák.

č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch.

Z dôvodov napadnutého rozhodnutia vyplýva, že okresný súd návrh navrhovateľa v prevažnej miere zamietol ako nedôvodný, teda v konaní mala odporkyňa neúspech len v pomerne nepatrných časti, preto jej dôvodne vzniklo právo na náhradu trov konania. Ak odporkyňa náhradu trov konania v zmysle § 151 ods. 1, veta prvá O. s. p. neuplatnila, okresný súd postupoval vecne správne, ak náhradu týchto trov priznal ako procesne úspešnému vedľajšiemu účastníkovi na strane úspešnej odporkyne.

Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky je, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane ustanovení zákon.

Právo na právnu pomoc sa priznáva každému, fyzickej osobe aj právnickej osobe, štátnemu orgánu, ak vystupuje v spore ako žalovaná strana. Hlavný význam práva na právnu pomoc spočíva v tom, že orgány uvedené v čl. 47 ods. 2 Ústavy SR majú zodpovedajúcu povinnosť nebrániť účastníkom, aby v konaní pred nimi využívali právnu pomoc. Súčasťou základného práva na právnu pomoc je aj právo na úhradu účelne vynaložených trov konania. V tejto súvislosti má vedľajší účastník rovnaké možnosti ako ktorýkoľvek iný účastník

v konaní v súvislosti s riešením otázky svojho právneho zastúpenia v rámci zákonom upravených možností, t. j. nemôže byť vopred vylúčený z voľby možnosti zvoliť si na svoje zastupovanie advokáta. Trovy právneho zastúpenia boli vynaložené účelne, nakoľko boli v príčinnej súvislosti s jeho procesným postojom k predmetu konania (viď nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 78/03), ak po vedľajším účastníkom poskytnutú obranu odporkyni pôsobil tento vstup tak, že okresný súd návrh v prevažnej miere zamietol.

Je nepochybné, že odporkyňa a vedľajší účastník boli v konaní v prevažnej miere úspešní. Konanie vo veci vyvolal práve navrhovateľ, pričom vstup vedľajšieho účastníka do konania a oprávnenie na tento vstup mu vyplýva priamo z Občianskeho súdneho poriadku,

a to z ustanovenia § 93 ods. 2 O. s. p., podľa ktorého ako vedľajší účastník sa môže popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu.

Osobitným predpisom mal zákonodarca na mysli najmä zákon č. 250/2007 Z. z.

o ochrane spotrebiteľa. Úprava má za cieľ umožniť širšiu ochranu osobám, na ochranu ktorých sú zriaďované rôzne právnické osoby najmä združenia a súvisí aj s transpozíciou rôznych smerníc určených na ochranu spotrebiteľa, osôb, vo vzťahu ku ktorým bola porušená zásada rovnakého zaobchádzania a pod.. Cieľom navrhovanej úpravy je rozšíriť ochranu práv na prípady, na ochrane ktorých existuje dôležitý verejný záujem, avšak v ktorých by bolo veľmi problematické zo strany subjektov - ktoré majú vzhľadom na svoje zameranie alebo predmet činnosti záujem na ochrane tohto verejného záujmu - vstupovať do konania ako vedľajší účastníci. V praxi ide hlavne o Združenie na ochranu spotrebiteľov. V danom prípade nešlo o paušálny vstup do konania, nakoľko ako bolo vyššie uvedené, k zamietnutiu návrhu došlo práve v dôsledku kvalifikovane poskytnutej obrany odporcom vedľajším účastníkom. Odvolací súd, teda, opätovne zdôrazňuje, že trovy právneho zastúpenia boli vynaložené účelne, nakoľko boli v príčinnej súvislosti s procesným postojom vedľajšieho účastníka k predmetu konania, ak po ním poskytnutej obrane odporkyni v konaní okresný súd návrh navrhovateľa zamietol.

Ak navrhovateľ v odvolaní namietal, že vedľajší účastník si nesplnil svoju povinnosť vyplývajúcu mu z novely Občianskeho súdneho poriadku zák. č. 353/2014 Z. z., odvolací súd k uvedenému uvádza nasledovné:

Účelom postavenia vedľajšieho účastníka ako právnickej osoby založenej na ochranu práv spotrebiteľa, ktorý vstupuje do konania podľa § 93 ods. 2 O. s. p. účinného od

15. 10. 2008 je v zmysle dôvodovej správy k tomuto ustanoveniu rozšíriť ochranu práv aj na práva spotrebiteľov, na ochrane ktorých existuje dôležitý verejný záujem a teda umožniť právnickým osobám založeným na tento účel chrániť práva spotrebiteľov v občianskom súdnom konaní v procesnom postavení vedľajších účastníkov. V prejednávanej veci musí súd brať na zreteľ, že existujú dva typy vedľajšieho účastníctva a v prípade, ak zo zákona vstúpila do určitého konania právnická osoba, činnosť ktorej je zameraná na ochranu práv spotrebiteľa, potom na vstup alebo zotrvanie v konaní, príp. na možnosť uskutočňovať právne úkony v takomto konaní, tomuto typu vedľajšieho účastníka nemožno klásť žiadne ďalšie podmienky okrem tých, ktoré sú stanovené v § 93 ods. 4, druhá a tretia veta O. s. p. Iba uvedený výklad totiž dôsledne zodpovedá tomu, že všeobecné súdy sú povinné vykladať a používať ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu. Aplikáciou a výkladom týchto ustanovení nemožno obmedziť základné práva na súdnu ochranu bez zákonného podkladu. Všeobecný súd musí súčasne vychádzať

z toho, že všeobecné súdy majú poskytovať v občianskom súdnom konaní ochranu zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov. Pokiaľ je potom účelom ustanovenia § 93 ods. 2, v spojení s § 93 ods. 4 O. s. p. zvýšiť ochranu určitých subjektov prostredníctvom právnických osôb, ktorých predmetom činnosti je práve ochrana záujmov týchto subjektov, nemožno mať pochybnosti o tom, že je v súlade

s uvedeným účelom právnej úpravy, uvedeným právnickým osobám zabezpečiť účinné právne prostriedky ochrany, ktoré by mohli v prospech chránených subjektov využiť.

Novela Občianskeho súdneho poriadku zákonom č. 353/2014 Z. z. s účinnosťou od 01. 01. 2015 neobsahuje ustanovenia prechodného charakteru, preto novelizované znenie

§-u 93 ods. 2 a 3 O. s. p. je možné aplikovať na právne vzťahy odo dňa účinnosti tohto zákona, teda od 01. 01. 2015. Oznámenie o vstupe vedľajšieho účastníka do konania bolo doručené okresnému súdu pred 01. 01. 2015. Uvedený právny záver nespochybňuje ani dôvodová správa k zák. č. 353/2014 Z. z. ak konštatuje, že odstraňuje interpretačné problémy praxe súdov, ak z uvedeného v žiadnom prípade nevyplýva, že by uvedená novela zák.

č. 353/2014 Z. z. mala byť aplikovaná i na právne vzťahy vzniknuté pred jeho účinnosťou. Podmienky na vstup vedľajšieho účastníka do konania zavedené právnou úpravou účinnou od 01. 01. 2015 nemožno aplikovať na tie prípady, kedy vedľajší účastník do konania vstúpil ešte za účinnosti starej právnej úpravy, ktorá takéto podmienky pre vznik vedľajšieho účastníctva nezakotvovala, pretože by sa tak podľa novej právnej úpravy posudzoval vznik právnych vzťahov a nadobudnutých práv (ktoré vedľajšiemu účastníkovi jeho vstupom do konania vznikli), ku ktorému došlo pred jej prijatím.

Okresný súd sa správne pri rozhodovaní o náhrade trov konania zamerlal len na argumenty, ktoré sú z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považované za rozhodujúce, pretože všeobecný súd - prvostupňový súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, vrátane rozhodnutia o náhrade trov konania. Vzhľadom na uvedené, odvolací súd nepovažuje odvolanie navrhovateľa za dôvodné a napadnuté rozhodnutie okresného súdu vo výroku o náhrade trov konania vedľajšieho účastníka na strane odporkyne je v celom rozsahu vecne správne, preto ho v zmysle ust. § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 142 ods. 1 O. s. p. v spojení s ust. § 224 ods. 1 O. s. p., teda podľa úspechu v odvolacom konaní. Navrhovateľ v odvolacom konaní nebol úspešný, preto mu nevznikol nárok na náhradu trov konania. Odporkyňa bola v odvolacom konaní úspešná, náhradu trov odvolacieho konania si v zmysle ust. § 151 ods. 1 veta prvá O. s. p. neuplatnila a z obsahu spisu jej žiadne trovy odvolacieho konania nevyplývajú. Odvolací súd priznal náhradu trov odvolacieho konania, ktoré pozostávajú z trov právneho zastúpenia vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne, ktorá bola v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešná v zmysle vyhl. MS SR č.655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej v texte „vyhláška“). Uvedené trovy právneho zastúpenia predstavujú odmenu za jeden úkon právnej služby, a to za vyjadrenie k odvolaniu vo výške 40,66 € (§ 13a ods. 2 písm. b/ vyhlášky) + režijný paušál vo výške 8,39 € v zmysle § 16 ods. 3 vyhlášky. Spolu tak trovy právneho zastúpenia v odvolacom konaní predstavujú sumu 49,05 €, ktoré trovy odvolacieho konania je navrhovateľ povinný nahradiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne na účet jeho právneho zástupcu, advokáta, podľa ust. § 149 ods. 1 O. s. p.

Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.